

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم نمادگرایی و نشانه گرایی و کاربرد آن در معماری ایرانی- اسلامی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

احسن امینی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمانشاه

سارا علیپور - دکترای تخصصی معماری، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمانشاه

خلاصه مقاله:

نشانه گرایی و نمادگرایی در حال حاضر در بسیاری از علوم کاربرد دارند و به مثابه دانشی در نظر گرفته می شوند که نقش نشانه ها و نمادها را در جامعه بررسی می نماید. نشانه گرایی و نمادگرایی پدیده‌ای است که با مفهوم نشانه و نماد منفرد، سروکار داشته باشد به بررسی نظام های نشانه شناختی و نمادشناختی و کارکرد اجتماع ی آن ها می پردازد. این ویژگی کاربردی نشانه شناسی و نمادشناسی در شناخت و تحلیل آثار معماری ایرانی اسلامی رهگشا می باشد؛ زیرا یک اثر معماری نظام منسجمی از نشانه ها و نمادها به شمار می رود و نشانه و نمادها با ارجاع به زمینه فرهنگی و اجتماعی معنا پیدا می کند. نتیجه منطقی آن است که؛ نه تنها ساختارهای درونی یک اثر بلکه نسبت ساختارهای درونی با ساختارهای بیرونی فرهنگ و جامعه مورد بررسی قرار می گیرد. معماری ایرانی اسلامی به دلیل غنای محتوایی و تجلیات حکمت معنوی و نی ز مبانی عرفانی، از قابلیت های بالایی در تحلیل معناکاوانه برخوردار است. هنرمند مسلمان ابعاد صوری و شکلی را واسطه ای برای جهش روحی به عالم حقیقت و معنا قرار می دهد. باتوجه به این مراتب، هر ظاهری را باطنی و هر مظهری، ظهور معنا بیخاص است که با ادراک قلبی عمیق و گذشتن از صور ظاهری می توان به معنای مندرج در آن رهنمون شد. برای این منظور در این هدف نویسنده بررسی مفهوم نمادگرایی و نشانه گرایی و کاربرد آن در معماری ایرانی-اسلامی می باشد که به روش مروری و به کمک داده ها و اطلاعات کتابخانه ای و استفاده از دیگر تحقیقات موجود در این زمینه گردآوری شده است و در پایان به جمع بندی از موارد بیان شده پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

نمادگرایی، نشانه گرایی، معماری ایرانی اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/647849>

